

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 71/2012-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. C., P., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. S. R., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného čl. 5 ods. 3 a práva podať návrh na začatie konania, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti, zaručeného čl. 5 ods. 4 a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 114/2011 a jeho uznesením z 10. novembra 2011 a postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tpo 24/2011 a jeho uznesením z 20. decembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. C. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. februára 2012 doručená sťažnosť JUDr. M. C. (ďalej len „sťažovateľ“), t. č. vo väzbe, ktorou namietal porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného čl. 5 ods. 3, práva podať návrh na začatie konania, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti zaručeného čl. 5 ods. 4 a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 114/2011 a jeho uznesením z 10. novembra 2011 a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tpo 24/2011 a jeho uznesením z 20. decembra 2011.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: „Sudca pre prípravné konanie Okresného súdu v Prešove, uznesením zo dňa 10. 11. 2011, sp. zn.: 0Tp/114/2011, podľa ust. § 72 ods. 2 Trestného poriadku, z dôvodov podľa ust. § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, rozhodol o vzatí sťažovateľa do väzby.

Existenciu deklarovaného väzobného dôvodu, podľa ust. § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, v uznesení o vzatí do väzby sťažovateľa... skutkovo nijako neodôvodnil. ... v písomnom vyhotovení predmetného uznesenia o vzatí obvineného do väzby, ktoré bolo sťažovateľovi doručené dňa 02. 12. 2011, deklarované väzobné dôvody skutkovo vymedzil tak, že dôvodná obava z pôsobenia sťažovateľa na svedkov, obvinených, znalcov, resp. z marenia objasňovania skutočností závažných pre trestné konanie, vyplýva zo skutočností, že sťažovateľ niekedy v júli 2011 pôsobil na spoluobvineného M. H. (v tom čase v procesnom postavení svedka), aby vypovedal pred vyšetrovateľom v jeho prospech, a teda aby mu potvrdil jeho alibi. Tieto skutkové okolnosti mali byť objektivizované na základe

výpovede spoluobvineného V., M. H. a svedkov L. H. (matky spoluobvineného M. H.) a R. H. (brata spoluobvineného M. H.).

Proti uznesenia sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu v Prešove, zo dňa 10. 11. 2011, sp. zn.: 0Tp 114/2011, podal v zákonom ustanovenej lehote sťažovateľ sťažnosť, zo dňa 14. 11. 2011, ktorú ešte následne doplnil samotným, písomným podaním, zo dňa 05. 12. 2011.

Sťažovateľ podanou sťažnosťou vytykal napadnutému uzneseniu sudcu pre prípravné konanie, predovšetkým jeho nezákonnosť spočívajúcu v rešpektovaní materiálnych väzobných podmienok na jeho vzatie do väzby ako aj nezákonnosť v procesnom postupe vyšetrovateľa pri zadržaní sťažovateľa, ktoré časovo predchádzalo rozhodnutiu sudcu pre prípravné konanie o vzatí sťažovateľa do väzby.

O podanej sťažnosti sťažovateľa... rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 20. 12. 2011, sp. zn.: 5Tpo/24/2011, tak, že zamietol túto sťažnosť ako nedôvodnú. Predmetné rozhodnutie Krajského súdu v Prešove bolo sťažovateľovi doručené dňa 04. 01. 2012.

Sťažovateľ namieta porušenie:

- práva na osobnú slobodu, podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy
- práva na osobnú slobodu, podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru
- práva na spravodlivé súdne konanie, podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b) c) Dohovoru;
- právo podať návrh na začatie konania, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti pozbavenia slobody, podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru

Porušenie práva na osobnú slobodu, podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy, sťažovateľ vidí tom, že všeobecné súdy rozhodujúce o väzbe sťažovateľa pri svojom rozhodovaní nerešpektovali materiálne a procesné väzobné podmienky, následkom čoho došlo rozhodnutím o väzbe k pozbaveniu osobnej slobody sťažovateľa, z dôvodov a spôsobom, ktorý je rozpore s ust. § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ako aj ust. § 72 ods. 2 Trestného poriadku a ust. § 86 ods. 1 Trestného poriadku.

Porušenie práva na osobnú slobodu, podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru, sťažovateľ vidí v tom, že pozbavenie jeho osobnej slobody, v dôsledku väzobného stíhania, nebolo

materiálne a procesne v súlade s vnútroštátnym právom, konkrétne v rozpore s ust. § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ako aj v rozpore s ust. § 72 ods. 2 Trestného poriadku a ust. § 86 ods. 1 Trestného poriadku.

Porušenie práva na spravodlivé súdne konanie, podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, sťažovateľ vidí v tom, že všeobecné súdy rozhodujúce o jeho vzatí do väzby, nerešpektovali procesné pravidlá, deklarované v ust. § 176 ods. 1 písm. d) a ods. 2 Trestného poriadku, v spojení s ust. § 72 ods. 2 Trestného poriadku, týkajúce sa jeho štruktúry a obsahu v dôsledku čoho bolo porušené právo sťažovateľa na náležité odôvodnenie rozhodnutia, keď v uznesení sudcu pre prípravné konanie o vzatí sťažovateľa do väzby absentovali konkrétne skutkové okolnosti, o ktoré sa výrok rozhodnutia o väzbe opiera.

Porušenie práva na prípravu obhajoby, garantovaného v namietanom porušení čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru, sťažovateľ vidí v popretí práva osobnej prítomnosti obhajcu na výsluchu obvineného M. H., konaného dňa 10. 11. 2011 o 12:30 hod., ktorý mal objektivizovať dôvodnosť zadržania obvineného vyšetrovateľom, ako aj existenciu konkrétnych skutkových okolností odôvodňujúcich väzobné stíhanie sťažovateľa.

Porušenie práva podať návrh na začatie konania, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti pozbavenia slobody, podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru, sťažovateľ vidí v neprimeranej dobe, po ktorú všeobecné súdy rozhodovali o jeho vzatí do väzby, keď sudca pre prípravné konanie, dňa 10. 11. 2011, rozhodol o vzatí sťažovateľa do väzby a Krajský súd v Prešove, rozhodujúci o sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu o vzatí do väzby, právoplatne rozhodol až dňa 4. 1. 2012, kedy jeho rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu sudcu pre prípravné konanie o jeho vzatí do väzby bolo sťažovateľovi oznámené jeho doručením. Teda doba, po ktorú všeobecné súdy právoplatne rozhodli o vzatí sťažovateľa do väzby trvala takmer 2 mesiace.

Uznesenie sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu v Prešove, zo dňa 10. 11. 2011, sp. zn.: 0Tp/114/2011, ktorým rozhodol o vzatí sťažovateľa do väzby a v ňom prezentované právne závery, nie sú zlučiteľné s Ústavou a Dohovorom, z týchto dôvodov:

Okresný súd v Prešove, pri rozhodovaní o vzatí sťažovateľa do väzby neskúmal existenciu materiálnych a formálnych väzobných podmienok, spôsobom a v rozsahu ako to ustanovuje čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy a ust. § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

Okresný súd v Prešove, uznesenie o vzatí sťažovateľa do väzby neodôvodnil spôsobom predpokladaným v ust. § 71 ods. 1 písm. b) § 176 ods. 1 písm. d) ods. 2 v spojení s ust. § 72 ods. 2 Trestného poriadku.

Okresný súd v Prešove, pri svojom rozhodovaní o vzatí sťažovateľa do väzby osobitne neskúmal, či v konaní, ktoré predchádzalo jeho rozhodnutiu, boli porušené práva sťažovateľa a či toto porušenie mohlo mať vplyv na jeho rozhodovanie o väzbe sťažovateľa.

Sťažovateľ je toho názoru, že pre rozhodnutie Okresného súdu v Prešove o jeho vzatí do väzby neboli naplnené materiálne väzobné podmienky týkajúce sa:

1. Dôvodnosti vedeného trestného stíhania sťažovateľa;

2. Existencie konkrétnych skutkových okolností zakladajúcich obavu, že sťažovateľ bude pôsobiť na svedkov, obvinených, či iným spôsobom bude mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie...

Nemožno v tejto súvislosti prisvedčiť správnosti a dôvodnosti právnych záverov prezentovaných Krajským súdom v Prešove v jeho rozhodnutí o sťažnosti podanej sťažovateľom proti rozhodnutiu Okresného súdu v Prešove o jeho vzatí do väzby, keď tento právne uzatvára, že rozhodnutie o vzatí do väzby, ktorého obsah sa zaznamenáva do zápisnice o procesnom úkone (výsluchu obvineného) nemusí obsahovať odôvodnenie. Túto povinnosť procesný predpis, podľa názoru Krajského súdu v Prešove, ustanovuje iba v prípade uvedenom v ust. § 72 ods. 3 Trestného poriadku. Z predmetného rozhodnutia Krajského súdu v Prešove tak nepriamo vyplýva, že Okresný súd v Prešove, rozhodujúci o vzatí sťažovateľa do väzby, si svoju povinnosť deklarovať skutkové väzobné dôvody splnil tým, že ich deklaroval v písomnom vyhotovení rozhodnutia o vzatí sťažovateľa do väzby...

Som tohto názoru, že sudca pre prípravné konanie, sa pri rozhodovaní o mojom vzatí do väzby, týmito procesnými pravidlami dôsledne neriadil, keď produkované dôkazy, o ktoré oprel svoj skutkové zistenia, nepodradil kritickému zhodnoteniu vo všetkých posudzovaných parametroch, osobitne z hľadiska ich hodnovernosti. Namietaná nezákonnosť v procesnom postupe konajúceho súdu sa negatívne odrazila na správnosti jeho skutkových zistení a následne na relevantnosti právnych záverov. Jednoducho nemožno favorizovať a absolutizovať dôkazy svedčiace proti sťažovateľovi na úkor iných dôkazov svedčiacich v jeho prospech. Takéto súdne rozhodovanie je nezákonné a nesie znaky súdnej ľubovôle...

V konečnom dôsledku sťažovateľ namieta, že sa konajúci súd v napadnutom rozhodnutí vôbec, resp. nedostatočne a nepresvedčivo vysporiadal s relevantnou argumentáciou obhajoby, popierajúc tak dôvodnosť vedeného trestného stíhania, ako aj existenciu väzobných dôvodov.

Osobitne uvedené platí pokiaľ ide o námietky, týkajúce sa dôvodnosti a splnenia procesných podmienok na zadržanie obvineného, ktoré časovo predchádzalo rozhodnutiu súdu o vzatí sťažovateľa do väzby, pričom vyriešenie uvedenej otázky, priamo podmieňuje aj zákonnosť a dôvodnosť rozhodnutia o väzbe. V uvedenom smere považujem napadnuté rozhodnutie za arbitrárne...

Namietaná nezákonnosť založená v procesnom postupe a rozhodovaní všeobecných súdov I. a II. stupňa, vo svojich dôsledkoch zároveň zakladá aj jeho neústavnosť a nerešpektovanie medzinárodných dohovorov, ktorými je Slovenská republika viazaná.

Neústavnosť v procesnom postupe a rozhodovaní všeobecných súdov I. a II. stupňa sťažovateľ vidí v tom, že tieto neskúmali komplexne tak existenciu procesných ako aj hmotnoprávných väzobných podmienok a navyše v dôsledku uvedeného námietky prezentované obhajcom obvineného v podanej sťažnosti posudzovali selektívne, účelovo a tendenčne, v neprospech sťažovateľa a tým porušili základné práva obvineného deklarované v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy. Zároveň tak nerešpektovali garancie vyplývajúce z čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ktorých integrálnou súčasťou je aj právo na preskúmanie procesných a hmotnoprávných podmienok podstatných pre zákonnosť väzby (porov. III. ÚS 79/02; III. ÚS 199/05) a preto aj v dôsledku uvedeného nezákonného a ústavne nekomformného postupu, trvá väzby sťažovateľa aj v súčasnosti.

Namietaným procesným postupom a rozhodovaním všeobecných súdov I. a II. stupňa, nebolo rešpektované ani právo sťažovateľa na obhajobu, podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru, a rovnako tak právo sťažovateľa na prípravu obhajoby, podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru, ako osobitné trestnoprávne záruky spravodlivého prerokovania veci pred súdom.

Európsky súd pre ľudské práva konštantne judikuje, že právo na obhajobu sa týka všetkých štádií trestného konania, pričom jeho uplatnenie musí byť konkrétne a efektívne a nie teoretické a iluzórne (porov, rozhodnutie vo veci Artico c. TALIANSKO, z 13. mája 1980, Annuaire, č. 37, rozhodnutie vo veci Godoli c. TALIANSKO,

z 9. mája 1984, *Annuaire*, č. 76, rozhodnutie vo veci *Kamasinski c. RAKÚSKO*, z 19. decembra 1989, *Annuaire*, č. 168).

Všeobecné sudy I. a II. stupňa tým, že pri rozhodovaní o vzatí sťažovateľa do väzby s osobitnou starostlivosťou neskúmali a neposudzovali, či v konaní, ktoré predchádzalo ich rozhodovaniu o vzatí obvineného – sťažovateľa do väzby, neboli porušené procesné podmienky a v rámci nich predovšetkým právo obvineného na konkrétnu a efektívnu obhajobu, ktorá sa za uvedených okolností, keď vyšetrovateľ realizujúci procesný výsluch spoluobvineného M. H., vystavil obhajcu obvineného, bez existencie relevantného zákonného dôvodu (skutočnosť, že obvinený bol zadržaný takým dôvodom nie je, nakoľko nezakladá neodkladnosť, resp. neopakovateľnosť takéhoto procesného úkonu) do časovej tiesne (realizácia procesného výsluchu obvineného M. H. bola obhajcovi sťažovateľa vyšetrovateľom oznámená po realizácii procesných úkonov súvisiacich so zadržaním sťažovateľa dňa 8. 11. 2011 o 10:30 hod., s tým, že výsluch bude realizovaný toho istého dňa o 12:30 hod. v ÚVV v P.), bez reálnej možnosti obhajcu zariadiť si svoje ďalšie povinnosti (účast' na hlavnom pojednávaní konanom dňa 8. 11. 2011 o 9:00 hod., v trestnej veci sp. zn.: 2T 2/05 na Krajskom súde v Prešove) tak, aby sa predmetného výsluchu obvineného H. mohol v uvedenom čase zúčastniť, stala iba teoretickou a iluzórnou, bez reálneho obsahu a možnosti jej uplatnenia. Všeobecné sudy I. a II. stupňa, tak namietaným procesným postupom a rozhodnutím, konali v rozpore s garanciami, vyplývajúcimi z čl. 6 ods. 3 písm. b) c) Dohovoru.

Namietané porušenie práva sťažovateľa podať návrh na začaté konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o pozbavení osobnej slobody, ako aj práva na prejednanie veci neutranným a nezávislým súdom v primeranej lehote, garantovaného v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy a v čl. 48 ods. 2 Ústavy či v čl. 5 ods. 4 Dohovoru, ako aj v čl. 6 ods. 1 Dohovoru, sťažovateľ vidí v neprimeranej lehote, po ktorú všeobecné sudy I. a II. stupňa rozhodovali o jeho vzatí do väzby, keď sudca pre prípravné konanie, dňa 10. 11. 2011, rozhodoval o vzatí sťažovateľa do väzby a následne Krajský súd v Prešove, rozhodujúci o sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu súdu I. stupňa, právoplatne rozhodol až dňa 4. 1. 2012, kedy jeho rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu súdu I. stupňa o jeho vzatí do väzby, bolo sťažovateľovi oznámené jeho doručením. Teda lehota, po ktorú všeobecné sudy rozhodovali o vzatí do väzby, na oboch stupňoch, trvala takmer 2 mesiace...

Povinnosť všeobecných súdov, rozhodujúcich vo väzobných veciach, konať prednostne a urýchlene, deklaruje Trestný poriadok v ust. § 2 ods. 6 a 7, základné zásady trestného konania, prostredníctvom ktorých sa naplňa účel a podstata sledovaná trestným konaním. Tým je aj normatívne deklarováný význam aký zákonodarca prisudzuje požiadavke urýchleného rozhodovania všeobecných súdov vo väzobných veciach...“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Krajský súd v Prešove, v konaní vedenom pod sp. zn.: 5Tpo/24/2011 a uznesením sp. zn.: 5Tpo/24/2011 zo dňa 20. 12. 2011, porušil základné práva JUDr. M. C., zaručené v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, práva zaručené v čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresný súd v Prešove, v konaní vedenom pod sp. zn.: 0Tp/114/2011 a uznesením sp. zn.: Tp/114/2011, zo dňa 10. 11. 2011, porušil základné práva JUDr. M. C., zaručené v čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva zaručené v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky.

3. Uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn.: 5Tpo/24/2011, zo dňa 20. 12. 2011, zrušuje a Krajskému súdu v Prešove, prikazuje, aby JUDr. M. C., prepustil neodkladne z väzby na slobodu.

4. Krajský súd v Prešove je povinný zaplatiť náhradu trov konania JUDr. M. C., v sume 245,70 EUR (slovom: dvestoštyridsaťpäť eur a sedemdesiat centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. S. R., do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného čl. 5 ods. 3 dohovoru, práva podať návrh na začatie konania, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti zaručeného čl. 5 ods. 4 dohovoru a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 114/2011 a jeho uznesením z 10. novembra 2011 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tpo 24/2011 a jeho uznesením z 20. decembra 2011.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva: - mať primeraný čas a možnosť na prípravu svojej obhajoby...

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva: - obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu...

1. Sťažovateľ namieta, že k porušeniu jeho práva na to, aby „*súd urýchlene rozhodol o pozbavení osobnej slobody, ako aj práva na prejednanie veci nestranným a nezávislým súdom v primeranej lehote, garantovaného v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy a v čl. 48 ods. 2 Ústavy či v čl. 5 ods. 4 Dohovoru, ako aj v čl. 6 ods. 1 Dohovoru*“, došlo tým, že konajúce sudy prvého aj druhého stupňa tak urobili v neprimeranej lehote, po ktorú rozhodovali o jeho vzatí do väzby, keď sudca pre prípravné konanie 10. novembra 2011 rozhodoval o vzatí sťažovateľa do väzby a následne krajský súd rozhodujúci o sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa právoplatne rozhodol až 4. januára 2012, keď jeho rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o jeho vzatí do väzby bolo sťažovateľovi oznámené jeho doručením. Lehota, počas ktorej všeobecné sudy rozhodovali o vzatí do väzby, na oboch stupňoch trvala teda takmer 2 mesiace.

V ustanovení v čl. 5 ods. 4 dohovoru týkajúceho sa práva na osobnú slobodu je obsiahnuté aj právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná (pozri obdobne nález sp. zn. III. ÚS 7/00).

Ústavne akceptovateľné v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy je držanie osoby vo väzbe z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Požiadavku neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby ustanovuje výslovne § 79 ods. 3 Trestného poriadku, v ktorom sa uvádza, že o takej žiadosti sa musí rozhodnúť bez meškania.

Ústavný súd v náleze sp. zn. III. ÚS 7/00, v ktorom sa zaoberal požiadavkou urýchlenu rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby aj z hľadiska čl. 5 ods. 4

dohovoru, okrem iného uviedol, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rávané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti (obdobne aj I. ÚS 18/03).

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) väzba má mať striktné obmedzené trvanie, a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. V texte čl. 5 ods. 4 dohovoru použitý anglický výraz „speedily“ a francúzsky výraz „bref délai“ (v slovenskom preklade „urýchlene“) jasne indikuje, čo musí byť v danom prípade hlavným predmetom záujmu. Aké časové obdobia budú akceptovateľné a aké nie, bude zrejme závisieť od konkrétnych okolností (Bezichieri z roku 1989, A-164, § 21, Neumeister z roku 1968, A-8, § 24 a Sanchez – Reisse z roku 1986, A-107, § 55).

Článok 5 ods. 4 dohovoru tým, že osobám pozbaveným slobody zaručuje právo iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybníť zákonnosť pozbavenia slobody, dáva týmto osobám právo aj na to, aby po začatí takéhoto konania bolo súdom urýchlene rozhodnuté o zákonnosti pozbavenia slobody a nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže ako nezákonné (Rehbock c. Slovinsko, rozhodnutie z 28. novembra 2000, Vodeničarov c. Slovenská republika, rozsudok z 21. decembra 2000, § 33 – § 36, mutatis mutandis I. ÚS 18/03).

V súvislosti s námietkou sťažovateľa, že *„doba, po ktorú všeobecné súdy rozhodovali o jeho vzatí do väzby, keď sudca pre prípravné konanie dňa 10. novembra 2011 rozhodol o vzatí sťažovateľa do väzby a Krajský súd v Prešove, rozhodujúci o sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu o vzatí do väzby právoplatne rozhodol až 4. januára 2012“*, ústavný súd zistil tento priebeh konania:

Sťažovateľ bol vzatý do väzby na základe uznesenia okresného súdu sp. zn. 0 Tp 114/2011 z 10. novembra 2011 z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Sťažovateľ bol na výsluchu prítomný aj s jeho právnym zástupcom.

- sťažnosť proti uzneseniu o vzatí do väzby podal sťažovateľ už do zápisnice na výsluchu 10. novembra 2011 s tým, že jej dôvody doplní;

- dôvody, pre ktoré sťažnosť podal, však doručil až 18. novembra 2011 a tieto ešte dopĺňal podaním doručeným okresnému súdu 8. decembra 2011.

Krajskému súdu bol spis doručený 12. decembra 2011 a o sťažnosti rozhodol 20. decembra 2011. Okresnému súdu bol spis vrátený 23. decembra 2011. Sťažovateľovi bolo rozhodnutie doručené 2. januára 2012 a jeho právnomu zástupcovi 4. januára 2012.

Z uvedeného prehľadu vyplýva, že okresný súd sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu o vzatí do väzby bezodkladne po doručení dôvodov sťažnosti (posledné doplnenie sťažovateľ doručil 8. decembra 2011) spis zaslal krajskému súdu (12. decembra 2011). Krajský súd o sťažnosti rozhodol o 8 dní (20. decembra 2011).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dobu rozhodovania okresného súdu v konkrétnych okolnostiach daného prípadu považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľnú.

Pokiaľ ide o postup krajského súdu, tento o sťažnosti proti prvostupňovému uzneseniu rozhodol po 8 dňoch od doručenia spisového materiálu a po ďalších 7 dňoch zasielal spis späť okresnému súdu. Celková doba konania druhostupňového súdu predstavuje 10 dní, čo zodpovedá požiadavke neodkladnosti a urýchleného rozhodovania o zákonnosti väzby tak, ako to má na mysli čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

2. Sťažovateľ v ďalšom namieta porušenie práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktoré vidí v tom, „že všeobecné súdy rozhodujúce o väzbe sťažovateľa pri svojom rozhodovaní nerešpektovali materiálne a procesné väzobné podmienky, následkom čoho došlo rozhodnutím o väzbe k pozbaveniu osobnej slobody sťažovateľa, z dôvodov a spôsobom, ktorý je rozpore s ust. § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ako aj ust. § 72 ods. 2 Trestného poriadku a ust. § 86 ods. 1 Trestného poriadku“.

3. Porušenie práva na osobnú slobodu podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru sťažovateľ vidí v tom, „že pozbavenie jeho osobnej slobody, v dôsledku väzobného stíhania, nebolo materiálne a procesné v súlade s vnútroštátnym právom, konkrétne v rozpore s ust. § 71

ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ako aj v rozpore s ust. § 72 ods. 2 Trestného poriadku a ust. § 86 ods. 1 Trestného poriadku“.

Pri prerokovaní tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich práv uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 114/2011 z 10. novembra 2011, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných veciach, a to tým spôsobom, že sťažovateľ má právo sa domáhať ochrany základného práva na ústavnom súde iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy (m. m. napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Podstatou účinnej ochrany základného práva sťažovateľa je okrem iného aj riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ aj využil vo vzťahu k označeným právam, t. j. sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku. Uvedený opravný prostriedok umožňoval sťažovateľovi odstrániť stav, ktorým malo podľa neho dôjsť k porušeniu jeho práv.

Ústavný súd vzhľadom na spomínaný princíp subsidiarity nemá právomoc preskúmať namietané uznesenie okresného súdu, pretože toto uznesenie preskúmal krajský súd v dôsledku sťažovateľom proti nemu podanej sťažnosti. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť uplatnenú na ústavnom súde podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

Uznesenie okresného súdu sťažovateľ napadol sťažnosťou, ktorú krajský súd zamietol uznesením sp. zn. 5 Tpo 24/2011 z 20. decembra 2011.

V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd okrem iného uviedol:

„... Na podklade takto riadne a včas podanej sťažnosti obvineným ako osobou na to oprávnenou krajský súd v zmysle § 192 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia, a dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná.

V prvom rade sťažnostný súd preskúmaval, či boli splnené formálno-procesné podmienky na vzatie JUDr. M. C. do väzby.

Z obsahu predloženého spisového materiálu bolo zistené, že uznesením vyšetrovateľa PPZ č. ČVS: PPZ-72/BOK-V-2009 z 28. 6. 2011 bolo JUDr. M. C. vznesené obvinenie za zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. a/, c/ Tr. zákona s použitím § 138 písm. i/ a § 140 písm. a/ Tr. zákona na skutkovom základe uvedenom v tomto uznesení ako aj v odôvodnení napadnutého uznesenia.

Osobná sloboda obv. JUDr. M. C. bola obmedzená dňa 8. 11. 2011 o 08:35 hod., čo vyplýva zo zápisnice o zadržaní tohto obvineného na čísle listu 7 predloženého súdneho spisu. Návrh na vzatie do väzby bol podaný príslušným prokurátorom 9. 11. 2011 o 14:35 hod., o ktorom sudca pre prípravné konanie rozhodol dňa 10. 11. 2011 pred 16:15 hod., kedy bol ukončený výsluch obvineného. Zo zápisnice o úkone súdu vyplýva, že obvinenému a jeho obhajcovi bol doručený návrh na vzatie do väzby na začiatku úkonu súdu, ku ktorému sa obvinený vyjadril v rámci svojho výsluchu.

Doposiaľ uvedené zistenia podľa názoru sťažnostného súdu preukazujú, že podmienky ustanovené § 72 ods. 2 Tr. poriadku boli dodržané a taktiež boli dodržané aj zákonné lehoty na rozhodnutie o zadržanej osobe ustanovené v § 86 ods. 1 a § 87 ods. 2 Tr. poriadku.

K vyššie rozvedeným uplatňovaným sťažnostným námietkam týkajúcich sa formálno-procesných podmienok väzby sťažnostný súd uvádza, že zadržanie bolo vykonané v súlade s ustanovením § 86 ods. 1 Tr. poriadku, pretože dôvod kolúzne väzby (§ 71 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku) vyplýval už z výpovede obvineného Mgr. E. V., ktorá bola zabezpečená orgánmi činnými v prípravnom konaní dňa 27. 10. 2011. Z nej vyplýva okrem iného i to, že obv. M. H. mu mal po výsluchu obv. C. povedať, že bol ním navrhnutý ako svedok, aby mu potvrdil alibi, že pri stretnutiach s J. B. sa nikdy nerozprávali o D. a tiež pred ním uviedol, že tieto alibi mu potvrdí, z čoho obv. Mgr. E. V. usúdil, že obvinení H. a C. sa o tom rozprávali a dohodli sa na takej výpovedi. Obv. H. mu tiež uviedol, že pri jeho výsluchu vypovedal tak, ako sa dohodli s C. Z obsahu spisu tiež vyplýva, že obv. M. H. v procesnom postavení svedka vypovedal dňa 29. 7. 2011 aj ku stretnutiam medzi obvinenými M. C. a J. B., ktorých bol účastný a pri ktorých sa meno D. spomínalo len v súvislosti s K. a Ž., a to po výsluchu obv. JUDr. M. C. realizovaného dňa 22. 7. 2011. Výsluchy obvinených JUDr. M.

C. a obv. M. H. nariadené na deň 8. 11. 2011 boli tými vyšetrovacími úkonmi, ktorými sa mali preveriť skutočnosti uvádzané obv. Mgr. E. V. zakladajúcimi obavou z možného ovplyvňovania svedkov a spoluobvinených, ktorá tvorí podstatu kolúznei väzby. Preto zadržanie obv. JUDr. M. C. dňa 8. 11. 2011 o 08,35 hod. pred jeho výsluchom považuje sťažnostný súd v súlade so zákonom, ktorého ďalšie trvanie bolo závislé aj od obsahu výpovede obv. M. H.

Preskúmaním obsahu spisu sťažnostný súd nezistil porušenie práva na obhajobu v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu o väzbe. Ak sťažovateľ namieta výsluch obvineného M. H. zo dňa 8.11.2011, ktorého účastný nebol, o tomto úkone bol obhajca vyrozumieť toho istého dňa po výsluchu obv. JUDr. M. C. Nejde o porušenie práva z dôvodu uvádzaného v sťažnosti, pretože obhajca bol vyrozumieť o úkone, ktorý vzhľadom na zadržanie obv. JUDr. M. C. bolo potrebné realizovať v čo najkratšom čase za účelom preverenia, či existujú dôvody väzby, ktoré vyšli najavo počas vyšetrovania.

V ďalšom sťažnostný súd preskúmal materiálne podmienky väzby ustanovené v § 71 ods. 1 Tr. poriadku, ktoré spočívajú v skutkových okolnostiach a v existencii konkrétnych skutočností odôvodňujúcich niektorý z dôvodov väzby.

Napadnuté uznesenie obsahuje odôvodnenie, v ktorom sudca pre prípravné konanie stručne rozviedol, skutkové okolnosti väzby, ako aj konkrétne skutočnosti opodstatňujúce kolúznu väzbu. Na tomto mieste sťažnostný súd poznamenáva, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je postačujúcim vo vzťahu k materiálnym podmienkam väzby a toto hodnotí v súlade s § 176 ods. 2 Tr. poriadku. Sudca pre prípravné konanie uviedol v odôvodnení napadnutého uznesenia dôkazy, o ktoré opieral dôvodné podozrenie, že skutok pre ktorý bolo vznesené obvinenie JUDr. M. C., sa mal stať, tento vykazuje znaky trestného činu a mal ho spáchať práve obvinený. Z výpovedí obvinených J. B. a M. H. vyplývajú skutočnosti, ktoré v tomto štádiu konania dávajú podklad pre podozrenie, že práve obv. JUDr. M. C. si mal objednať fyzické napadnutie poškodeného Ing. D. za účelom jeho práceneschopnosti, aby na daňovom úrade mohla iná osoba konať vo veci uplatňovaného nadmerného odpočtu DPH...

Existencia väzobného dôvodu v § 71 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku je založená na konkrétnych skutočnostiach vyplývajúcich z procesne zabezpečených dôkazov. Obv. Mgr. V. vo výpovedi uviedol skutočnosti, ktoré sa dozvedel od obv. M. H. ohľadne jeho

dohody s obv. JUDr. M. C., týkajúce sa výsluchu M. H. vtedy ešte v procesnom postavení svedka na základe návrhu obv. JUDr. M. C.. Okolnosti tejto dohody objasnil pri svojom výsluchu aj obv. M. H., z ktorých vyplynulo, že bol to práve obv. M. C., ktorý mu predložil svoje výpovede a povedal mu, ako má v jeho prospech vypovedať. Správne poukázal sudca pre prípravné konanie na toto zistenie ako konkrétnu skutočnosť, ktorá zakladá dôvod kolúznej väzby. Popísaným konaním obv. JUDr. M. C. mal ovplyvňovať svedka, v súčasnosti obvineného M. H., aby vypovedal v jeho prospech. Táto aktívna činnosť obvineného JUDr. M. C. smerujúca k ovplyvňovaniu osoby, ktorá mala byť vypočutá v tejto trestnej veci je takou konkrétnou skutočnosťou, ktorá odôvodňuje reálnu obavu, že obv. JUDr. M. C. by mohol ovplyvňovať aj ďalšie osoby, ktorých výsluch bude prichádzať do úvahy so zreteľom i na ďalšie vyšetrovanie, aby vypovedali v jeho prospech, resp. by mohol mak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestne stíhanie.

S poukazom na tieto zistenia sťažnostný súd uzavrel, že materiálne podmienky kolúznej väzby sú dané a rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie zodpovedá zákonu.

K ďalším uplatňovaným sťažnostným námietkam obhajoby sťažnostný súd uvádza, že väzba je zabezpečovacím inštitútom, a preto rozhodnutie o väzbe nie je možné svojim významom porovnávať k rozsudku, ktorým sa po uznaní viny obžalovaného zo spáchania trestného činu ukladá nepodmienečný trest odňatia slobody. Väzba nemá povahu trestu, ale týmto opatrením, ktorým sa obvinený iba za zákonných podmienok pozbavuje osobnej slobody, sa zabezpečuje riadny priebeh vyšetrovania v danom prípade plní úlohu spočívajúcu v zabránení kolúznemu konaniu obvineného...

Odôvodnenie napadnutého uznesenia sa nemusí podľa procesného predpisu zaznamenať do zápisnice o úkone súdu. Túto povinnosť procesný predpis v prípadoch rozhodovania o väzbe na základe návrhu prokurátora ustanovuje iba na prípady uvedené v § 72 ods. 3 Tr. poriadku. Okrem tohto napadnuté uznesenie bolo doručené tak obvinenému ako aj obhajcovi, ktorí mali možnosť sa oboznámiť s dôvodmi rozhodnutia a sťažnostný súd rozhodol o riadnom opravnom prostriedku až po doručení dôvodov sťažnosti.“

Vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu ústavný súd opätovne poukazuje na svoje ústavne postavenie upravené v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje

o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Z toho vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 97/2012). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Postup všeobecných súdov pri vzatí obvineného do väzby a rozhodovaní o väzbe a jej ďalšom trvaní je upravený v § 71 a § 72 Trestného poriadku. Do väzby možno vziať len obvinenú fyzickú osobu. Uznesenie o vzatí do väzby sa musí odôvodniť aj skutkovými okolnosťami. O väzbe rozhoduje súd a v prípravnom konaní na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie. Pred rozhodnutím o vzatí alebo nevzatí obvineného do väzby musí byť obvinený vypočutý. O ďalšom trvaní väzby, zmene dôvodov väzby, návrhu na predĺženie lehoty väzby alebo žiadosti obvineného o prepustenie z väzby možno rozhodnúť aj na neverejnom zasadnutí, ak zo žiadostí nevyplývajú také skutočnosti, na ktoré treba obvineného vypočuť na verejnom zasadnutí, alebo ak obvinený v žiadosti o prepustenie z väzby výslovne nepožiadal o výsluch a zároveň neuviedol nové skutočnosti súdu skôr nežné, ktoré sú významné pre rozhodnutie.

Podľa názoru ústavného súdu označené uznesenia okresného súdu aj krajského súdu obsahujú zákonný dôvod väzby, pričom tento je aj skutkovo konkretizovaný tak, aby sa dalo uzavrieť, že naplňa obavu vyjadrenú v znení dôvodu väzby, pre ktorý bol do väzby vzatý. Rozhodnutiu o väzbe predchádzalo obvinenie z 28. júna 2011 (uznesenie vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite Košice č. k. ČVS: PPZ-72/BOK-V-2009). Oba súdy svoje závery opreli o konkrétne skutkové okolnosti. Tieto rozhodnutia nemožno považovať z ústavnoprávneho hľadiska za nedostatočne odôvodnené. Krajský súd sa vo svojom rozhodnutí o sťažnosti obvineného (sťažovateľa) vysporiadal so všetkými jeho relevantnými námietkami a po vyhodnotení jeho sťažnosti ako nedôvodnej jej nevyhovel.

Namietaný postup krajského súdu je v súlade s ústavnoprávnymi požiadavkami, ktoré obmedzujú zákonnú možnosť a zákonné predpoklady pozbavenia osobnej slobody v rozsahu ústavného princípu vyjadreného v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

4. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa o porušení práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré vidí sťažovateľ v tom, že „*všeobecné súdy rozhodujúce o jeho vzatí do väzby, nerešpektovali procesné pravidlá, deklarované v ust. § 176 ods. 1 písm. d) a ods. 2 Trestného poriadku, v spojení s ust. § 72 ods. 2 Trestného poriadku, týkajúce sa jeho štruktúry a obsahu v dôsledku čoho bolo porušené právo sťažovateľa na náležité odôvodnenie rozhodnutia, keď v uznesení sudcu pre prípravné konanie o vzatí sťažovateľa do väzby absentovali konkrétne skutkové okolnosti, o ktoré sa výrok rozhodnutia o väzbe opiera, ako aj námietku porušenia čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru, ktoré sťažovateľ vidí, v popretí práva osobnej prítomnosti obhajcu na výsluchu obvineného M. H., konaného dňa 10. 11. 2011 o 12:30 hod., ktorý mal objektivizovať dôvodnosť zadržania obvineného vyšetrovateľom, ako aj existenciu konkrétnych skutkových okolností odôvodňujúcich väzobné stíhanie sťažovateľa*“, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou uvádza, že pre konanie o väzbe platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá

v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na slobodu a bezpečnosť (napr. II. ÚS 15/05, IV. ÚS 71/2012). Vázobným konaním podľa názoru ústavného súdu nemôže dôjsť k porušeniu čl. 6 dohovoru aj z dôvodu, že túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru. Ústavný súd v tomto smere poukazuje aj na stabilnú rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej osobnú slobodu chráni čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva de Wilde et al. v. Belgicko z 18. júna 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71 – § 77 etc.).

Ústavný súd vzhľadom na uvedené sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá a rozhodovanie o ich ďalších požiadavkách (zrušiť rozhodnutie krajského súdu, priznať im primerané finančné zadost'učinenie a náhradu trov konania) je podmienené vyslovením porušenia základných práv alebo slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo, bolo bez právneho dôvodu sa týmito požiadavkami zaoberať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. apríla 2012